

Opinia dotycząca dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego dr. Piotra Sorbeta (Instytut Neofilologii, Wydział Filologiczny, Uniwersytet Marie-Curie Skłodowskiej w Lublinie) w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora habilitowanego

1. Osiągnięcia naukowe

1.1. Dorobek publikacyjny

Na całość dorobku naukowego dr. Piotra Sorbeta w formie publikacji, które ukazały się drukiem do momentu złożenia aplikacji, składają się pozycje, wśród których znajduje się monografia autorska, określona jako główne osiągnięcie naukowe: *Panorama del vesre hispánico*, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2021; 370s. Jest to jedyna samodzielna monografia Habilitanta. Oprócz pozycji głównej opublikował On jeszcze 31 innych tekstów naukowych: 14 artykułów w czasopismach recenzowanych o różnej punktacji i renomie, z tego 11 po otrzymaniu stopnia doktora, oraz 17 rozdziałów w publikacjach zbiorowych, w tym 14 po uzyskaniu stopnia doktora. Ponadto, dr P. Sorbet jest również współredaktorem 4 monografii zbiorowych, opublikowanych przez wydawnictwo swojej rodzimej uczelni.

Większość prac naukowych Habilitanta, jakie ukazały się po uzyskaniu stopnia doktora, w tym pozycja główna, napisane zostały w języku hiszpańskim, niemniej teksty zredagowane w języku polskim stanowią pokaźną część dorobku; pojedyncze teksty zostały napisane w języku francuskim. W całości dorobku artykuły stanowią mniejszość a tylko 3 z nich zostało opublikowanych w zagranicznych czasopismach naukowych: *Studia Romanistica* (Czechy) *Revue d'Études Françaises* (Węgry), *Revue de la SAPFESU* (Argentyna). Należy podkreślić mimo wszystko, iż dr P. Sorbet publikował w liczących się czasopismach w Polsce, indeksowanych w wielu bazach naukowych. W przygotowaniu (złożone do druku w momencie składania wniosku) znajdują się 3 inne teksty; nie znamy jednak ani ich aktualnego statusu ani potencjalnego miejsca ich publikacji.

Habilitant jest także autorem recenzji wydawniczych artykułów dla takich czasopism jak: *Folia Literaria Romanica*, *Estudios Hispánicos*, *Lingua Legis*, *Roczniki Humanistyczne*, *Studia Romanica Posnaniensia*.

W mojej opinii, 8 lat po uzyskaniu stopnia doktora, Habilitant posiada już wystarczający dorobek publikacyjny, który w zupełności spełnia wymogi stawiane w procedurach habilitacyjnych.

Dorobek naukowy dr. P. Sorbeta przypisać należy głównie do takich subdyscyplin językoznawstwa jak: dialektologia, językoznawstwo historyczno-porównawcze, juryslingwistyka czy traduktologia. Cechą większości publikacji jest leksykograficzny bądź leksykalny poziom analizy, chociaż morfologia słowa (afiksy) czy formy gramatyczne o określonym statusie funkcjonalnym (struktury nieakuzatywne) stanowią również przedmiot naukowych dociekań Habilitanta. Trzeba stwierdzić, iż dorobek publikacyjny Habilitanta dzieli się na kilka nurtów badań, ale jest w pewnym sensie jednolity koncepcyjnie, gdyż cechuje go tendencja główna: treści wpisują się w szeroko pojętą leksykologię bądź leksykografię w ujęciu kontrastywnym czy dialektologicznym. Tą tendencję daje się zauważyć również w publikacjach, w których tematykę główną stanowią kwestie morfologiczne oraz fonetyczno-fonologiczne.

Habilitant prowadzi swoje badania w oparciu o różnego typu teksty diachroniczne, teksty paralelne specjalistyczne, ale przede wszystkim korzysta z baz słownikowych. Na uwagę zasługują, podkreślone przez Niego samego, propozycje nowych konceptów z zakresu leksykologii: „typ zapożyczeń leksykalnych, które są efektem tzw. zapożyczenia leksykalizującego” a także „pierwszą naukową klasyfikację polsko-portugalskich fałszywych przyjaciół tłumacza” (z *Autoreferatu* s. 8). Bezdyskusyjnie największą wartość stanowi główne osiągnięcie naukowe Habilitanta, monografia dotycząca *vesre*, która jest pierwszym całościowym opracowaniem problemu.

Mimo, iż Habilitant nie ma w swoim dorobku wykonawstwa lub współwykonawstwa projektów naukowych to jego dorobek naukowy należy ocenić wysoko. Cały opublikowany dorobek dr. P. Sorbeta cechuje się spójnością metodologiczną a teksty osiągają nienaganny poziom naukowy i zawierają własne wnioski, oparte zazwyczaj na materiale empirycznym, leksykograficznym lub korpusowym. Analizując publikacje Habilitanta, należy stanowczo podkreślić, iż jest On już badaczem dojrzałym, a Jego warsztat badawczy jest rozwinięty metodologicznie i pojęciowo.

1.2. Odczyty na konferencjach i sympozjach naukowych

Mocnym punktem dorobku Habilitanta, jest Jego działalność prelegencka, chociaż jej aspekt międzynarodowy już niekoniecznie, gdyż tylko 2 konferencje, w których uczestniczył zostało zorganizowanych przez zagraniczne ośrodki naukowe (Portugalia, Argentyna). Dla przeciwwagi należy dodać, iż znaczna część referatów dała podstawę do publikacji w tomach pokonferencyjnych i monografiach naukowych. Habilitant ma w swoim dorobku w sumie 29 odczytów o charakterze naukowym, w tym po uzyskaniu stopnia doktora wziął udział w 24 konferencjach w kraju lub za granicą (zazwyczaj o charakterze międzynarodowym).

1.3. Główna pozycja w dorobku naukowym

Głównym osiągnięciem naukowym Habilitanta, stanowiącym podstawę wszczęcia postępowania habilitacyjnego jest publikacja książkowa: *Panorama del vesre hispánico*, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2021, 370s. (ISBN 978-83-8142-253-6).

Treść ocenianej monografii stanowi opis mechanizmów słowotwórczych o charakterze argotycznym, polegających na przestawieniu szyku elementów w celu stworzenia nowej jednostki leksykalnej o takim samym znaczeniu jak słowo bazowe. Bodźcem do napisania monografii był fakt, iż użycie mechanizmu *vesre* jest całkowicie nierównomiernie rozłożone w krajach języka hiszpańskiego, przy czym dość marginalnie używane w Hiszpanii. Monografia nie tylko stanowi studium zjawiska w wybranych krajach hiszpańskojęzycznych, ale nakreśla również perspektywę typologiczną problemu. Innym powodem napisania monografii była luka publikacyjna istniejąca na tym polu w Polsce i, jeśli wierzyć słowom Habilitanta, również na świecie. Do tej pory, zjawisko *vesre* doczekało się tylko pojedynczych opracowań w formie artykułu i zazwyczaj dotyczących jego użycia w konkretnym kraju języka hiszpańskiego. Wobec takiego stanu rzeczy, analiza językoznawcza tego mechanizmu wydaje się być nie tylko uzasadniona, ale wręcz pożądana. Warto dodać, iż Autor proponuje również perspektywę typologiczną zagadnienia, gdyż w monografii znajdziemy prezentację analogicznych zjawisk, występujących w kilku wybranych językach świata.

Pozycja liczy w całości 370 stron, na co składa się: 9 rozdziałów, z których pierwszy stanowi wprowadzenie a ostatni konkluzje, obszerna bibliografia, lista wykorzystanych źródeł leksykograficznych oraz lista odpowiadającym im skrótowców, indeks wszystkich *wesreizmów* (termin autorski) oraz ich derywatów, a także streszczenie w trzech językach: angielskim, francuskim oraz polskim. Struktura pracy jest logiczna i bez wątplenia należy stwierdzić, iż metodologicznie jak i merytorycznie, posiada wszelkie cechy wartościowej monografii naukowej.

Rozdział pierwszy przybliży nam cele naukowe, jakie stawia sobie Autor książki: wielopoziomowy - fonetyczny, leksykalny, semantyczny oraz morfologiczny opis mechanizmów stosowanych przy tworzeniu *wesreizmów* oraz ich analizę kwantytatywną i funkcjonalną w perspektywie panhiszpańskiej. Rozdział zawiera również bardzo dokładny opis wykorzystanych źródeł leksykograficznych (w sumie aż 65 pozycji) oraz tekstów autentycznych, w których Autor szukał przykładów diakrytycznych.

Rozdział drugi sytuje problem na planie socjolektalnym, dialektologicznym i historycznym. Wydaje się to całkowicie naturalne ale też nieodzowne, aby czytelnik zrozumiał chociażby dysproporcje natury frekwencyjnej omawianego zjawiska w krajach hiszpańskojęzycznych (w socjolektach poszczególnych krajów Ameryki Łacińskiej) w tym postępujący zanik *vesre* w samej Hiszpanii. Poruszone w nim zostają ogólne mechanizmy słowotwórcze w argotycznych odmianach języka jak np. szyfrowanie wyrazów. Niezwykle ważne dla całości monografii jest zdefiniowanie roli *vesre* w języku pojmowanym jako tzw. diasystem czyli system łączący w sobie różne odmiany: regiolekty, chronolekty, socjolekty, technolekty czy mezolekty.

W rozdziale trzecim Habilitant analizuje zjawiska analogiczne do *vesre* w kilku wybranych językach świata: francuskim, włoskim, serbskochorwackim, ale również w tak odległych typologicznie jak japoński czy tagalski (inaczej tagalog, standardowo nazywany również filipino; główny język lokalny na Filipinach). Taki zabieg ma podkreślić uniwersalność zjawiska w językach świata.

Rozdział czwarty poświęcony został definicji *vesre* oraz terminologii jakie to zjawisko generuje w świecie języka hiszpańskiego. Najważniejszą jednak kwestią zawartą w rozdziale i poniekąd kluczową dla całej pracy jest opis całego wachlarza funkcji, jakie może pełnić *vesre*.

(f. apelatywna, emfatyczna, stylistyczna, eufemistyczna, ekspresywna, ludyczna) oraz jego użycie w niektórych rodzajach tekstów (piosenki, literatura, prasa).

Kolejny rozdział, piąty, zawiera szczegółowy opis wszystkich możliwych formalnych mechanizmów stosowanych w ramach *vesre*, czyli zmiany szyku takich elementów jak dźwięki, litery czy sylaby. Bardzo ważnym spostrzeżeniem jest pokazanie dubletów wyrazów nazwanych przez Autora *wesreizmami*, czyli dwóch różnych form powstałych z tego samego wyrazu wyjściowego poprzez różną kombinację elementów (liter, sylab). Autor znajduje również warianty potrójne *wesreizmów* w różnych krajach hiszpańskojęzycznych i ten fakt należy ocenić jako osiągnięcie naukowe. Inną treścią rozdziału jest, bardzo wskazany rzecz jasna, frekwencyjny rozkład zjawiska na poszczególne części mowy.

Rozdział szósty ma najbardziej wyraźny charakter naukowy, gdyż poświęcony jest procesom słowotwórczym, dla których punktem wyjścia jest jednostka utworzona przez mechanizm *vesre*. Kolejne jednostki leksykalne powstają dzięki całej gamie klasycznych procesów słowotwórczych (derywacja, złożenie, parasynteza, skrócenie czy substytucja paronimiczna) bardzo dokładnie opisanych i zilustrowanych przez przykłady. Jak sam Autor słusznie zauważa, mnogość form tworzonych na bazie *wesreizmów* jest dowodem ich postępującej leksykalizacji w niektórych krajach Ameryki Łacińskiej oraz jest wyznacznikiem różnic dialektałnych pomiędzy językiem Hiszpańskim w wersji europejskiej a językiem hiszpańskim w wersji latynoamerykańskiej.

W kolejnym, siódmym już rozdziale, Autor dokonuje prezentacji kilku typów związków frazeologicznych o różnym stopniu skostniałości i przejrzystości semantycznej, w które wpisują się *werseizmy*. Fakt ten jest kolejnym dowodem na postępującą leksykalizację tego typu słów w niektórych krajach języka hiszpańskiego.

W końcu rozdział ósmy, ostatni, który wnosi treści merytoryczne, poświęcony został relacjom semantycznym pomiędzy *wesreizmami* oraz opisowi pól semantycznych (tematycznych), jakie tworzą w całości zebrane przykłady. Niezwykle cennym spostrzeżeniem natury semantyczno-funkcjonalnym wydaje się być to, iż *werseizmy* funkcjonują często jako parasynonimy wyrazów wyjściowych. Jest to w mojej opinii dowód nie tylko na postępującą ich leksykalizację i zdomowienie w systemie, ale również na to, iż wkład w poszerzenie aktualnego zasobu leksykograficznego systemów językowych oraz produktywność leksykalno-semantyczna *vesre* nie ma granic.

Rozdział dziewiąty i ostatni zawiera szczegółowe podsumowanie wszystkich kwestii związanych z omawianym zjawiskiem, w tym głównych spostrzeżeń koncepcyjnych Autora. Nie zawiera on typowych hipotez badawczych, jednak należy wyraźnie podkreślić, iż zamierzeniem Autora nie było przeprowadzenie badań w celu udowodnienia jednego głównego założenia naukowego, ale rzetelne przedstawienie stanu rzeczy dotyczącego zjawiska *vesre* w krajach języka hiszpańskiego.

Oceniając pozycję w terminach ogólnych, należy stwierdzić, iż znajdziemy w niej bardzo rzeczowy, ale przede wszystkim jasny i egzemplifikowany w najlepszy możliwy sposób opis poszczególnych problemów słowotwórczych związanych ze zjawiskiem *vesre*. Autor bardzo dobrze radzi sobie z całą serią problemów teoretycznych i omawia je na wielu poziomach analizy językoznawczej. Z metodologicznego punktu widzenia, doskonale operuje aparatem pojęciowym i trafnie wybiera przykłady do egzemplifikacji poszczególnych zagadnień. Warto zaznaczyć, iż przyczyn opisywanego stanu rzeczy szuka On nie tylko w kwantytatywnej

analizie *vesre* o charakterze socjolektalnym i dialektalnym, ale również proponuje wnioski o charakterze funkcjonalnym.

Autora cechuje duża znajomość realiów społecznych oraz sytuacji geograficznej i dialektalnej świata. Takie kompetencje pozwalają mu nie tylko sytuować analizę w szeroko rozumianej perspektywie panhiszpańskiej, ale uwypuklić najważniejsze aspekty kontrastywne i typologiczne.

Bibliografia rozprawy jest obszerna i co najważniejsze aktualna. Nie brakuje w niej najnowszych artykułów, ale również dzieł przekrojowych, tradycyjnych i często unikatowych dla poruszanej tematyki, należących do hiszpańskiej czy europejskiej tradycji leksykologicznej. Na uwagę zasługuje fakt, iż Bibliografia zawiera mało źródeł internetowych, a w dużej większości są to pozycje wydane drukiem. Na najwyższe uznanie zasługuje imponująca ilość pozycji leksykograficznych, zwłaszcza słowników internetowych, wykorzystanych w pracy, które służyły Autorowi jako źródła przykładów.

W mojej opinii, mimo pewnej dyspersji wniosków, o których była mowa już wyżej, zamieszczanych w poszczególnych rozdziałach kosztem ich opisu całościowego, cel naukowy został osiągnięty. Autor sam przyznaje w ostatnim rozdziale rozprawy, że pozycja ma raczej wyznaczać nowe linie dla bardziej obszernych badań zjawiska, niż udowadniać jedną hipotezę główną.

Z technicznego i redakcyjnego punktu widzenia, monografia jest doskonała i zasługuje na bardzo wysoką ocenę. Język rozprawy jest staranny, składnia wysokiej próby, dobrze dobrane słownictwo specyficzne oraz terminologia naukowa sprawiają, iż tekst posiada cechy dobrej jakości dyskursu naukowego.

Przeoczenia graficzne i drobne błędy są naprawdę nieliczne. Czasami daje się zauważyć brak zaimka względnego (np. s. 19), nieliczne są błędy morfologiczne lub składniowe np.: **A todos estas fuentes* (s. 24). **consultado vs consultando* (s. 72) itd. Widoczny jest brak konsekwencji w zapisie słów obcych, czasami pojawiają się one z tłumaczeniem a innym razem nie (ss. 92-95). Streszczenie w języku polskim mogłoby zostać poddane stylistycznej poprawie, gdyż w mojej opinii Autor nadużywa niektórych określeń typowych dla języka hiszpańskiego jak *skoncentrowany (-a)* (hiszp. *concentrado*, lepiej *centrado*, np. s. 71).

Mimo bardzo wysokiej oceny monografii jako całości, można w niej znaleźć kilka aspektów rodzących dyskusje rzeczowe. W mojej opinii niesłuszne jest używanie etykiety *korpus leksykograficzny* (hiszp. *corpus lexicográfico*) (np. s. 23 lub *Autoreferat* s. 3). Słowniki czy inne bazy leksykograficzne nie stanowią korpusu w tradycyjnym jego znaczeniu (jako narzędzia do badania w pierwszej kolejności frekwencji zjawisk). Sam zbiór tekstów 'żywych', w których Autor zbiera materiał empiryczny (*de facto* tylko przykłady diakrytyczne nadające się do interpretacji naukowej), również nie musi stanowić korpusu, gdyż nie spełnia kryteriów zalecanych przy tworzeniu tego typu baz ręcznie anotowanych (choćby reprezentatywność tematyczna i gatunkowa próbki). Metodologia tworzenia korpusów ma kierunek dokładnie odwrotny.

Czytelnik zdaje sobie sprawę, iż specyficzny przedmiot badań oraz profil tematyczny monografii sprawia ogromne trudności w zbieraniu materiału empirycznego. Oczywiście innego sposobu na badanie zjawiska nie ma, gdyż mówimy prawdopodobnie o leksykalnych peryferiach języka a opracowanie w pierwszej kolejności klasycznego korpusu mija się z celem, gdyż nasycenie tekstów przykładami nadającymi się do analizy byłoby znikome. Stanowczo

podkreślam jednak, iż ilość zebranych przykładów ma wagę naukową, dobór przykładów służących egzemplifikacji badanych zjawisk jest doskonały a ich analiza praktyczna osiąga wysoki poziom naukowy.

W rozdziale trzecim poświęconym analizie zjawisk tożsamy z *vesre* w kilku językach świata, Autor przedstawia swoją motywację wyboru języków europejskich, ale czytelnika może nurtować, dlaczego wybiera On języki: japoński i tagalski a nie np. chiński i arabski. (dostępność źródeł, waga zjawiska, a może cechy typologiczne języka, sprzyjające zjawisku jak np. wysoka frekwencja samogłosek w języku japońskim?). Zalecane byłoby również wspomnieć, chociażby w formie krótkiego komentarza czy przypisu, jaki stan rzeczy istnieje w języku polskim i rzecz jasna w języku angielskim (język wybitnie monosylabiczny o dużej frekwencji samogłosek), nawet gdy zjawisko w nich jest niespotykane. Inną kwestią wymagającą komentarza (przypisu) są kontrowersje związane aktualnie z nazwą języka serbsko-chorwackiego (serbskochorwackiego, lub serbochorwackiego termin najnowszy, stosowany przez Habilitanta w opisach polskich) chociażby z tego powodu, iż przykłady które cytuje są zapisane zawsze w alfabecie łacińskim, jak się wydaje tzw. chorwacką łacinką a nie tzw. serbską cyrylicą.

Część monografii poświęcona skróconym formom pojęć językowych oraz źródłom leksykograficznym raczej powinna nosić tytuł: *Abreviaturas, siglas y signos* (hiszp. *siglas* – skrótowiec), gdyż to właśnie skrótowce są najczęściej używanym odnośnikiem w tekście (hiszp. *abreviatura* tradycyjnie oznacza skrót a nie skrótowiec, chociaż czasami ich forma może być tożsama, np. w przypadku całego zdania osobowego¹).

Wątpliwości budzi również użycie terminu *pole semantyczne* (hiszp. *campo semántico* 8.1., s. 283 itd.) w znaczeniu zarówno pola leksykalnego jaki i semantycznego. Obydwa koncepty są rozróżniane w tradycji językoznawczej romańskiej, zwłaszcza w dydaktyce języków. Moim zdaniem o wiele trafniejsze jest pojęcie *campos léxicos* jako tytuł nadrzędny podrozdziału, gdyż chodzi głównie o leksykon tematyczny podzielony na podgrupy. Dopiero *a posteriori* Autor bada relacje synonimiczne czy antonimiczne właściwe polu semantycznemu konkretnych pojęć, w obrębie takich samych części mowy.

Lekki niedosyt sprawia fakt, iż w monografii nie znajdziemy próby oceny wagi zjawiska dla całości jakiegokolwiek systemu np. dla języka hiszpańskiego w Argentynie, gdzie prawdopodobnie zjawisko jest relatywnie najczęstsze. Mam tu na myśli proporcję tzw. *werseizmów* do ogólnego zasobu leksykalnego języka hiszpańskiego w wersji argentyńskiej, inaczej trudno ocenić jakoś naukową wnioskowi Habilitanta, który uważa, iż znaczny stopień zleksykalizowania *vesreísmos* i mnogość tworzonych od nich innych form językowych, głównie deyrwatów, świadczy o różnicach dialektalnych pomiędzy językiem hiszpańskim używanym w Hiszpanii a tym w Ameryce Łacińskiej w ogóle i pomiędzy poszczególnymi jego wariantami (rozdz. 6, s. 237 oraz *Autoreferat* s. 5).

Mimo niektórych aspektów, które z rzeczowego punktu widzenia mogą wydawać się dyskusyjne, omawiana pozycja niewątpliwie wypełnia lukę wydawniczą nie tylko w kraju, ale jest publikacją unikalną i zasługuje na uznanie w środowisku naukowym. Rozmach, pasja i dociekliwość poprowadziły Autora nie tylko do przeanalizowania imponującej liczby baz

¹ <https://www.rae.es/dpd/ayuda/abreviaturas>; <https://www.rae.es/dpd/sigla>.

słownikowych, ale również do zebrania w tekstach autentycznych « dziesiątków przykładów jego użycia w różnych kontekstach, których próżno szukać w słownikach » (z *Autoreferatu* s. 6). Pozostaje również mieć nadzieję, iż w niedługiej przyszłości ukaże się słownik *wesreizmów*, który Habilitant zamierza opublikować, wykorzystując omawiany w niej materiał.

2. Dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oraz współpraca międzynarodowa

Zaangażowanie Habilitanta w różnego rodzaju projekty organizacyjne i dydaktyczne jest spore i jego osiągnięcia a tym polu należy uznać za mocny punkt w całości dorobku, mimo iż aspekty międzynarodowe takiej działalności mogłyby być zaakcentowane nieco wyraźniej.

Na polu dydaktycznym, daje się zauważyć duże doświadczenie Habilitanta, które idzie w parze z całą gamą prowadzonych przez niego zajęć z zakresu filologii romańskiej oraz hiszpańskiej. Wśród nich znajdziemy zarówno ćwiczenia z praktycznej nauki języka francuskiego i hiszpańskiego, jak i typowo językoznawcze, powiązane tematycznie i rzeczowo z przedmiotem jego badań naukowych, m.in.: historia języka hiszpańskiego, gramatyka opisowa języka hiszpańskiego, metodologia badań w językoznawstwie czy seminaRIA dyplomowe z zakresu językoznawstwa. Habilitant brał również udział w projekcie dydaktycznym: język specjalistyczny hiszpański „język prawniczy i administracyjny” (UMCS 2014), oraz prowadził zajęcia z języka polskiego jako profesor wizytujący na Uniwersytecie w Grenadzie (2010-2011). Prowadząc seminarium licencjackie z językoznawstwa Habilitant przyczynia się do promowania młodej kadry: jest promotorem ponad 60 prac licencjackich, oraz recenzentem około 40-tu prac dyplomowych licencjackich oraz magisterskich.

Aktywność Habilitanta na polu dydaktycznym nie ogranicza się do prowadzenia zajęć. Podejmuje On cały szereg innych ważnych dla swojego środowiska działań. Na dużą pochwałę zasługują prace na rzecz promocji i rozwoju kierunków studiów romanistycznych i hispanistycznych w macierzystej uczelni: prowadzona na szeroką skalę i w trybie ciągłym działalność dydaktyczna, kulturalna oraz naukowa w ramach kół studenckich, organizacja olimpiad przedmiotowych, udział w radach programowych, praca przy rekrutacji oraz pełnienie funkcji w komisjach wydziałowych a także członkostwo w radzie wydziału, na którym jest zatrudniony.

Na szczególną pochwałę zasługuje zaangażowanie dr. P. Sorbeta w działalność Polskiego Stowarzyszenia Hispanistów, najważniejszej organizacji hispanistycznej w Polsce, w której pełnił funkcję sekretarza głównej komisji rewizyjnej a od 2014 do dzisiaj pełni funkcję sekretarza Zarządu Głównego oraz prowadzi jej stronę internetową. Dodajmy, iż Habilitant działa również w organizacji *PROF.-Europe* promującej język i kulturę francuską.

3. Osiągnięcia organizacyjne

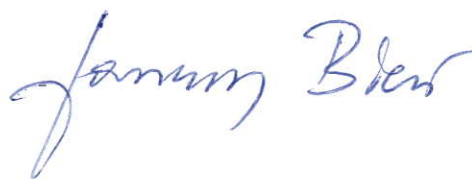
Jako osiągnięcia organizacyjne ‘z definicji’, uzupełniające zaprezentowany powyżej dorobek dydaktyczny i popularyzatorski Habilitanta można zaliczyć współorganizowanie 3 dużych konferencji w tym jednej o zasięgu międzynarodowym, skupiającej nie tylko polskie środowisko hispanistyczne (*V Foro de Lingüística Hispánica*, Lublin 2017). Kolejna konferencja z zakresu traduktologii jest w trakcie przygotowań. Dodać należy cenną dla

rozwijającego się środowiska inicjatywę, organizację spotkań młodych hispanistów (online, 2021)

Podsumowując, pragnę stwierdzić, iż zarówno osiągnięcia dydaktyczne popularyzatorskie jak i organizacyjne Habilitanta są bardzo cenne dla całego środowiska hispanistycznego w Polsce i należy je uznać za mocny punkt w całości dorobku.

Podsumowanie

Przedstawiony mi do recenzji dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny dr. Piotra Sorbeta oceniam bardzo wysoko oraz stwierdzam, iż w zupełności spełnia on wymogi stawiane aktualnie w postępowaniach habilitacyjnych.

A handwritten signature in blue ink, reading "Janusz Bień". The signature is written in a cursive style with a large, sweeping initial 'J'.